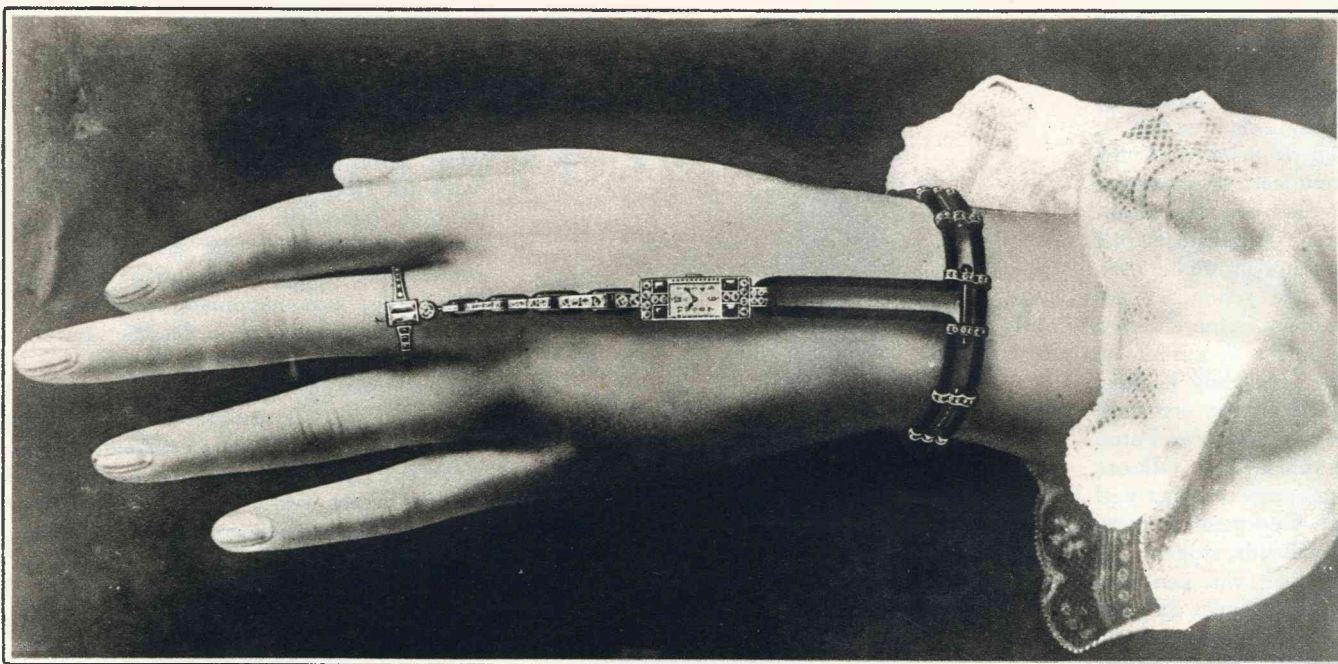

Een armband-ring-horloge-combinatie is een nieuw sieraad, dat men in Frankrijk ingang tracht te doen vinden.

HET VREEMDE DINER

DOOR H. VAN MAREN

Consul J. B. Bridger, consul van de Verenigde Staten op Ratona, genoot zijn vakantie in de stad. Hij beweerde herhaaldelijk en geestdriftig, dat het een heerlijkheid was, om zich na elf maanden in de afgelegenheid van Ratona weer mensch te voelen, maar het kwam me toch voor, dat hij geen echte stedeling was. Als een nieuwsgierige provinciaal stond hij telkens stil om voorbijgangers op te nemen, vooral als zij zeer modieus waren gekleed en honden bij zich hadden. Zoo keek hij, tamelijk opvallend, naar een heer, dien wij op een hoek van een straat ontmoetten; de man hield een prachtigen Duitschen herder aan een ketting en snauwde de dame, die naast hem stond, waarschijnlijk zijn vrouw, af met korte, driftige zinnen; het vrouwtje snikte af en toe zenuwachtig.

„Doe niet zoo opvallend nieuwsgierig,” zei ik ten slotte. „Je schijnt in iedereen iets bijzonders te zien.”

„'t Zijn de honden,” antwoordde hij.

„De honden?”

„De honden. Sinds een zeker avontuur op Ratona voel ik speciale belangstelling voor honden. Zoo gauw je mij naar een gezellig restaurant brengt zal ik het je uitleggen.”

De geschiedenis welke ik toen van hem hoorde was deze. Op een middag schreeuwde een der loopende nieuwsbladen van Ratona, de mannelijke jeugd tusschen acht en zestien, het bericht door de stad, dat de Pajaro de haven was binnengeloopen. Ratona is een eilandje, een der gezellige republiekjes waar revolutie 'n soort volksvermaak is. Er wonen Spaansche en Indiaansche mestiezen, negers en blanken, en er komen geen andere schepen dan de vrachtvaarders, die de bananen van het eiland halen en er kranten, kinine, meloenen, radiotoestellen, ijs en agenten van de bananenfirma's brengen. De aankomst van een schip is voor Ratona wel geen geweldige gebeurtenis, maar toch een gebeurtenis. De Pajaro ankerde midden in de haven; twee sloepen stevenden naar den wal. In de eene zaten Spaansche

ambtenaren en inspecteurs van exportmaatschappijen, in de andere enkele kooplieden en een kolosale Amerikaan, Tayler Plunkett, sheriff van Chattam in Kentucky.

De laatste passagier liep na drie of vier keer den weg te hebben gevraagd, naar het kantoor van consul Bridger. Hij vond hem in een schuur achter het huis, bezig met het schoonmaken en invetten van zijn geweer. Consul Bridger was een goed jager, die bij voorkeur krokodillen, welke in de kreek van het eiland voorkwamen, buit maakte. Alle jachtbenodigdheden behandelde hij met evenveel zorg als zijn consulaire aangelegenheden. Hij ging dan ook voort de grendel van zijn geweer zorgvuldig te reinigen, inspecteerde den loop en keek toen zijn bezoeker aan; het was buiten kantoortijd, zoodat Bridge zich dit gedrag kon veroorloven.

„Ga zitten” inviteerde hij den reus met de groote handen en goedige oogen „daar op die kist: die is stevig genoeg voor u. Kan ik u helpen?”

„Ik ben sheriff Plunkett van Chattam County, Kentucky. U kunt mij inderdaad helpen. — Wat voor boomen zijn het die ik hier aan den weg zag?”

„Dat zijn cacaoboomen.”

„O, dank u. Ik zou het onplezierig vinden als ik na mijn terugkeer in Kentucky verteld zou hebben, dat het olijfboomen waren — Er woont op dit eiland zekere Wade Williams. Ik heb alle noodige papieren om hem te arresteren als verdacht van mishandeling en moord op zijn vrouw. Waar kan ik hem vinden?”

„Op heel Ratona woont geen Amerikaan, die Williams heet,” antwoordde consul Bridger, onaangenaam verrast. „'n Moordenaar? Ik wist niet, dat zulke misdadigers hier woonden.”

„Ik begrijp, dat hij hier niet Williams heet,” lachte de sheriff. „We zullen hem toch wel vinden. De man, dien ik zoek,

handelt in cacao-boonen.”

Bridger staakte het poetsen en kwam naast zijn bezoeker zitten.

„Cacao? Alleen Morgan en Reeves hebben cacaoplantages; maar, dat zijn geen moordenaars. 't Zijn mijn beste vrienden.”

„Twee maanden geleden,” vertelde Plunkett ten antwoord „schreef Williams een vertrouwelijk brief aan een even schurkachtigen vriend in Kentucky. Het epistel met de onvoorzichtige mededeelingen bereikte door een samenloop van omstandigheden niet den geadresseerde, maar kwam in onze handen, en ik werd naar Ratona gestuurd om den moordenaar te arresteren. Het moet een van de cacaoplanters zijn.”

„U hebt een portret van den schuldige, denk ik?” vroeg Bridger. „Alles is mogelijk, maar het is niet plezierig om te denken, dat Reeves of Morgan zooiets op zijn geweten heeft. 't Zijn geschikte kerels, zooals je er niet veel in Kentucky zult vinden.”

„Ik heb geen portret,” antwoordde de sheriff, „maar een duidelijk signalement: vijf voet lang, donkere oogen en haren, Grieksche neus, zware schouders, opgewekt, spraakzaam, drinkt veel maar nooit te veel. Op wien van de twee past die beschrijving, mr. Bridger?”

De consul dacht even na.

„Ik zal u zelf laten oordeelen, sheriff. Ik zal u aan Reeves en Morgan voorstellen; dan kunt u zien, wie de gezochte is. Maar ik denk, dat u zich vergist.”

De consul bracht zijn gast buiten de stad, naar een kleine houten cottage tusschen de cacaotuinen. Een Caraïbische vrouw zat er op het erf, bezig met borden wasschen. Vóór zij binnentraden, keken de twee door het geopende raam in de kamer, waar de tafel gedekt was voor het diner; tegenover elkaar zaten twee mannen met omhoog geslagen overhemdsmouwen. Zij geleken op elkaar, maar de beschrijving was in 't algemeen op beiden passend. Het waren typen van joviale energieke Yankees, geen misdadigers.

„Hallo Bridger!” riep Morgan, toen de consul kuchte. „Spring door het raam. 'n Gast meegebracht? Er is nog voor twee plaats aan tafel.”

Plechtiger dan gewoonlijk stelde Bridger de drie mannen aan elkaar voor; Morgan trad op als gastheer, haalde stoelen en riep zijn bevelen naar de Caraïbische op het erf. Intusschen nam de sheriff de vrienden scherp op; Bridger was nerveus en speelde ongedurig met een punt van het tafellaken.